Bardejovský Prameň

Časopis Cirkevného zboru ECAV na Slovensku Bardejov

Ročník 9 **október 2011** **Číslo 4**

Tajomstvo požehnanej práce

(Ako ísť v ústrety výzvam nového školského roku)

Medzi obľúbenými príbehmi talianskeho autora Bruna Ferrera (*Tajomstvo červených rybiek)* som našiel príbeh o dvoch drevorubačoch. Pokúsim sa ho stručne prerozprávať. Dvaja muži stínali obrovské, hrubé stromy. Obaja narábali so sekerou veľmi obratne, no mali odlišné spôsoby práce. Zatiaľ čo prvý rúbal nepretržite ako stroj a ledva sa stihol nadýchnuť, druhý si robieval prestávky a hľadel na nebo a krásnu prírodu. Večer bol prvý muž úplne vyčerpaný a musel polovicu svojej práce odložiť na ďalší deň. Ten druhý mal všetko hotové. Prvý nechápavo hovorí druhému: „Ako si to mohol stihnúť, keď si každú hodinu oddychoval?“ Druhý muž mu odpovedá: „Dobre si si všimol, že som oddychoval, ale ušlo ti to podstatné – že ja som pri oddychu ostril sekeru.“

Bratia a sestry, študenti i učitelia, v novom školskom roku je pred nami veľa práce. Väčšine z nás určite záleží na tom, aby sme podali čo najlepšie výkony v povinnostiach, ktoré nám budú pridelené. Naše počínanie si však môže byť veľmi podobné oným dvom drevorubačom. Aj my, študenti a učitelia, konáme svoje povinnosti dvoma spôsobmi. Dobre si pamätám na ponocovanie môjho spolužiaka v útulnej izbičke internátu teologickej fakulty. On sa vedel prinútiť učiť neustále 24 hodín. Obdivoval som jeho výdrž. Čoskoro som však objavil, že za jeho výdržou je maximálne nezdravý životný štýl, nalievanie sa energetickými nápojmi, kávou a silnými čajmi. Telo bolo vyčerpané, signalizovalo potrebu oddýchnuť si, no spolužiak ju potláčal, čím zbytočne telo trápil a zabíjal svoje mozgové bunky. A ako vieme, mozgové bunky sa už neobnovujú. Mal záväzok: „Prestanem, až keď sa to naučím.“

Ja som však pristupoval k svojim povinnostiam inak. Po nejakej hodinke učenia som si oddýchol, prešiel sa, zahral na hudobný nástoj, porozprával s priateľmi, pomodlil som sa o nové sily a vrátil som sa k povinnostiam. O desiatej som zatvoril knihy a doprial telu sýty spánok. Ráno som bol svieži, plný síl sa ešte niečo naučiť, zopakovať si, pripraviť sa. Spolužiaka som musel „kriesiť“, mal krvavo-červené oči a nevládal sa ani pohnúť, iba si zakryl hlavu vankúšom. Na skúškach som dosahoval lepšie výsledky, čo mi bolo od Pána potvrdením, že človek musí dopriať oddych telu i duchu.

Pán Ježiš povedal: „Modlite sa! Duch je síce pripravený, ale telo je slabé“ (Mt 26, 41). Ak aj On sám cítil únavu a potreboval si nájsť chvíľu na rozhovor s nebeským Otcom, myslíme si, že sme od Neho lepší? Tou sekerou, ktorú si potrebujeme občas nabrúsiť, aby sme lepšie zvládali naše povinnosti, je náš modlitebný život. My všetci, farári i laici, učitelia i vychovávatelia, rodičia i študenti, nezabúdajme načerpať nové sily počas dňa. Povinnosti, ktoré sú na nás kladené, sú stále náročnejšie, no výkony sa očakávajú rovnako dobré. Kto nám v tom môže pomôcť, ak nie náš Pán Ježiš Kristus, ktorý povedal: „Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení; ja vám dám odpočinutie“ (Mt 11, 28). Preto myslime na telo i ducha. Veď Božie prikázanie o sviatočnom odpočinku nás napomína, že človek sa nemá workoholizmom upracovať k smrti, pripraviť sa o všetku radosť a pokoj a zostať len trpkým znepríjemnovateľom rodinného i spoločenského života. Nasledujme teda Pána Ježiša v jeho aktívnej práci, ale i aktívnej modlitbe, ako to môžeme čítať v evanjeliách.

Som presvedčený, že tento školský rok môže byť plný výborných výkonov, no zároveň plný primeraného odpočinku, ktorý obživuje telo i ducha. Preto prosím, všetkých vás, bratia a sestry, konajte svoje povinnosti podľa ľudového príslovia – pomaly ďalej zájdeš.

Na záver, pre všetkých vás, jedna pozoruhodná myšlienka Dr. Martina Luthera, aby vám ešte dlho „vŕtala v hlave“: „Keby som sa dnes dve hodiny nemodlil, vôbec nič by som nestihol.“

Marek Ivan

Predstavujeme Vám...

Nový služobník cirkvi

Od polovice augusta sa na bohoslužbách i pri iných cirkevných príležitostiach v zbore stretávame s novým bratom v duchovej službe, Mgr. Marekom Ivanom. Tento mladý muž, čerstvý absolvent teologickej fakulty, nastúpil do služby seniorátneho kaplána. Ak ste ešte nemali príležitosť stretnúť sa s ním osobne a zoznámiť sa, či čo to sa dozvedieť, týmto rozhovorom vám ho chceme priblížiť.

Brat kaplán, prichádzate na svoje prvé pôsobisko po skončení bohosloveckej fakulty. Postupne sa zoznamujete s novým prostredím, novými ľuďmi. Prostredníctvom stránok zborového časopisu chceme dať priestor na to, aby sa členovia zboru mohli zoznámiť s vami. Predstavte teda seba, svoju rodinu, odkiaľ k nám prichádzate?

Sme rodinka Ivanových, konkrétne synček Jaroslav (21 mesiacov), manželka Ľuboslava, a ja, Marek. Aj ďalšie deti, ak Boh dá, dostanú slovanské mená. Pochádzame zo zborov Poprad-Veľká a Poprad-centrum. Takmer celý život sme žili v Poprade, posledné tri roky v Bratislave, kvôli môjmu štúdiu na teologickej fakulte. Manželka je učiteľkou angličtiny a slovenčiny, učila na evanjelických gymnáziách v Bratislavskej Petržalke a Starom meste. Mám 23 rokov. S manželkou sme tri roky svoji.

Čo vás viedlo k rozhodnutiu študovať evanjelickú teológiu? Mali ste od začiatku zámer po skočení školy ísť do služby v zbore?

Rozhodnutie byť kazateľom Božieho slova, nastalo náhle, v Septime. Po tom, ako som si prečítal pár kapitol z evanjelia podľa Matúša, mi bolo všetko jasné. Pocítil som nesmierne silné volanie, dalo by sa to artikulovať asi takto: „Marek, ty si o tom doteraz nevedel, ale budeš kazateľ môjho Slova a ja ti idem pripraviť cestu.“ Od tohto obdobia mi ostalo veľmi silné presvedčenie, že Pán Boh chce k nám, ľuďom, hovoriť predovšetkým cez Bibliu, preto na ňu nedám dopustiť. Vlastním snáď 15 prekladov Božieho slova a nesmierne sa v nich vyžívam.

Týmto som aj zodpovedal druhú časť otázky – áno, vždy bolo mojim zámerom ísť do služby, nemohol som sa priečiť Božiemu volaniu. Toto volanie neprestávalo ani v časom mojich najväčších zápasov s liberálnou teológiou. Okrem služby na Pánovej vinici ma však mimoriadne, hlavne v posledných rokoch, začalo baviť šoférovanie, vedel by som si predstaviť zamestnanie osobného šoféra, možno kuriéra, taxikára. Som nesmierne rád, že sa šoférovanie a kaplánska služba dajú spojiť.

V akých oblastiach zborovej práce ste už mali možnosť spolupracovať, vyskúšať si svoje dary vo vašom rodnom zbore alebo počas štúdia na VŠ?

Priznám sa, že od prvej chvíle som cítil veľký dar pohybovať sa predovšetkým medzi mladými veriacimi. Tam sa mi aj darilo, primeranú vekovú skupinu som našiel na mládeži v Poprade-centre. Rozumeli sme si, boli sme zohraní ako jedna rodina, nevedeli sme sa rozlúčiť niekedy ani o polnoci, stretávali sme sa aj mimo mládež počas týždňa, organizovali spoločné vychádzky typu „hej, poď von“, plávanie v popradskom Aquacity, pizzu v meste, túru do Tatier a okolia, atď. Svoj dar som sa snažil využiť aj na mládeži (skôr „doraste“) v Poprade-Veľkej. Občas som čítaval Biblické texty na Službách Božích, vystupoval s mladými v kostole, zúčastnil sa nejakého zborového zájazdu. Pán Boh mi však počas štúdia teológie otvoril oči, aby som jasne spoznal, že nedá sa slúžiť iba jednej vekovej kategórii. Boh nám zveruje všetkých a pre všetkých musíme konať rovnako efektívne skutky služby, lásky a starostlivosti. Chcem tu byť pre všetkých, mladých aj starých.

Je vám známe (zemepisne i duchovným životom) prostredie východného Slovenska, alebo ste sa doteraz pohybovali v iných oblastiach našej krajiny a cirkvi?

Zemepisne som sa pohyboval tak najviac medzi Popradom a Prešovom. Východ ešte viac-menej objavujem. Ľudia na východe mi pripadajú viac aktívni, zbory majú väčší počet duší. Tu v Bardejove som sa zatiaľ stretol so samými požehnanými ľuďmi, ktorí ma prijali, usmiali sa, milo sa prihovorili, pomohli a sú kedykoľvek k dispozícii. Veľmi za to Pánovi ďakujem, a tiež prosím o modlitby za mňa, aby som im to aj ja vedel vrátiť naspäť. V Poprade-Veľkej to bolo podobné, tiež som sa vďaka Bohu v tamojšom zbore cítil dobre. A keď sa človek cíti v zbore ako doma, medzi svojimi, potom vie aj ďalej pôsobiť, aby sa iní cítili dobre. V Bratislave som sa veľmi nezapájal do života zboru, lebo na fakulte sme ako spolužiaci tvorili zbor a snažil som sa venovať predovšetkým spolužiakom. Tam to bolo úplne špecifické prostredie, pripravilo ma na službu kaplána v tom, že som počúval dlhé hodiny hlboké rozhovory a všelijaké trápenia, ktoré aj budúcich farárov trápili a prišiel som na to, že kresťan je predovšetkým „človek komplikovaný“.

Čomu sa venujete vo svojom voľnom čase, aké máte záľuby? Mladých by asi zaujímal váš vzťah k hudbe a športu ...

Neviem si predstaviť život bez hudby. To je moja najväčšia záľuba. Ovládam niekoľko hudobných nástrojov, najradšej hrám na bicích. Získal si ma ekologický životný štýl a slovanská kultúra. Veľmi sa mi páči naša duchovná tvorba, mnohé piesne z evanjelického spevníka si každý deň spievam, aj pri otvorenom okne. Piesne mladých, tzv. gospel, mi nerobí žiadny problém. Zo športu som zvykol hrávať šachy, hackies, hokejbal.

JV

Naše Auditórium

Po kostole, v ktorom sa stretávame k oslave Pána Boha, k vyučovaniu v Božom slove a prijatiu sviatostí, je budova Auditória druhou najdôležitejšou budovou pre našu prácu. Potvrdili to aj výsledky nášho vlastného prieskumu, ktorý sme urobili v uplynulom roku. Snažili sme sa zaznačiť každé použitie niektorého z priestorov budovy. Výsledné číslo vyššie ako 430 znamená, že každý jeden deň sa v Auditóriu odohrala minimálne jedna akcia, jedno stretnutie.

Skutočnosť je taká, že ťažisko stretnutí je ku koncu týždňa. Znamená to, že v tom istom dni, niekedy aj v tú istú dobu využívame rôzne priestory budovy na viacero účelov. Čo všetko sa tu odohráva? Aktivity veľmi rôznorodé: príležitostne tu konáme večerné služby Božie, pravidelne vyučujeme detskú besiedku, stretáva sa tu dorast, mládež a ich prípravky, v suteréne majú menšie priestory na šport či spoločenské hry. Stretávajú sa tu mamičky s deťmi aj seniori v senior klube, mávame tu biblické hodiny pre dospelých, nácviky spevokolu, hudobných skupín, stretnutia presbyterstva, výborov. Nezriedka sa v priestoroch malej či veľkej sály konajú aj pastorálne rozhovory, prípravy k sobášom alebo ku krstu. Okrem toho je Auditórium jediným vhodným zborovým priestorom pre prijatie väčšej návštevy, pre poskytnutie základných prejavov pohostinnosti. Tu sa pripravujú hosťujúce spevokoly, tu sa stretávajú farári pri príprave na slávnosti. Odtiaľto vyrážame na spoločné výlety, tábory a sústredenia. Tu máme uskladnené potrebné náčinie, pomôcky, kulisy a iné potrebné veci. A v neposlednom rade tu máme aj našu predajňu literatúry s možnosťou pomoci prostredníctvom predaja použitého šatstva a zborovú knižnicu s knihami a nahrávkami prednášok a kresťanskej hudby na požičanie.

Ako každá iná budova, ani Auditórium nemladne. Posledná veľká úprava sa konala v polovici deväťdesiatych rokov. Menšie opravy malej detskej učebne a kuchynky sme urobili v rokoch 2003 – 2005. Viac rokov však zápasíme s problémom nevhodného, neekonomického a morálne zastaraného kúrenia. Akumulačné pece neposkytujú také možnosti využitia ich výkonu, ktorý by bol ekonomický a zároveň pre nás účelný. Navyše sú z väčšej miery už za horizontom svojej životnosti. Presbyterstvo tento problém malo vo svojom programe už v roku 2004. No zostalo pri návrhoch a plánoch. Nemali sme odvahu pustiť sa do zbierok, do prác, ktorých potreba sa však každým rokom prehlbovala.

Udalosti z jari tohto roku, kedy sa odohrala menšia nehoda v priestore malej učebne nás postavili pred jednoznačnú výzvu: Už nemôžeme váhať. Teraz treba konať. Presbyterstvo po porade stavebného výboru ako prvú riešilo úlohu, akým spôsobom sa k veci postavíme. Budeme len lacno a rýchlo opravovať najnutnejšie, alebo prikročíme k oprave, ktorá bude systémová a umožní viacerým oblastiam našej zborovej práce lepšie možnosti, uľahčí nám činnosť? Rozhodli sme sa ísť cestou systémových krokov. Nielen plátať to, čo najviac vidno, ale urobiť opravy a úpravy v takej podobe, aby sme po získaní finančných zdrojov mohli pokračovať v prácach ďalej.

Stavebný výbor v spolupráci s dodávateľmi na základe analýzy potrieb jednotlivých druhov práce a aktivít odohrávajúcich sa v Auditóriu vyhotovil štúdiu, ktorá bola predstavená a odsúhlasená presbyterstvom cirkevného zboru. Jej základnou filozofiou je vykonať opravu prízemia tak, aby sme pre budúcnosť vytvorili možnosť využiť účelne aj veľké priestory v podkroví budovy. Znamená to, že v doteraz neopravovanej starej časti (ktorú tvoria tri miestnosti v strede budovy) by došlo k výmene stropu tak, aby tu vznikol strop schopný zniesť patričné zaťaženie pri činnosti v podkroví. Mali by pribudnúť aj priestrannejšie záchody a pre dnešnú dobu a súčasné normy potrebné bezbariérové WC a bezbariérové prístupy do budovy.

Zároveň s týmito krokmi sme požiadali o finančné zdroje mesto Bardejov a Generálnu podporoveň ECAV na Slovensku. Presbyterstvo cirkevného zboru sa rozhodlo vyhlásiť aj zbierku v našom cirkevnom zbore, ktorá by sa mala konať formou dobrovoľnej zbierky v domácnostiach. Mesto Bardejov odsúhlasilo pre naše potreby podporu vo výške 10.000 €. Je to pre nás značná vzpruha a dobrá motivácia, aby sme sa k svojmu vlastníctvu priznali a pričinili sa aj sami o to, aby sme svoje základné aktivity mali kde konať.

Môžeme byť vďační Pánu Bohu za to, že riešime problémy – kam umiestniť množstvo našich stretnutí a aktivít. Je veľa zborov, v ktorých by boli veľmi vďační aspoň za časť takých starostí. Ak u nás máme veľa detí, ak máme dorastencov, ak máme hudobné telesá i ďalšie príležitosti pre stretanie sa, je našou povinnosťou starať sa o to, aby sme službu bratom a sestrám mohli ďalej rozvíjať. Je zároveň našou povinnosťou robiť to hospodárne, nazbierané finančné prostriedky využívať účelne, aby kúrenie, kúpa zariadenia a iné veci neboli zbytočne vynaloženými prostriedkami.

Obdobie pripravovanej stavby novej fary, ktorá nebude našou investičnou záťažou je zároveň dobrou príležitosťou využiť možnosti spoločného pripojenia na inžinierske siete a spojiť realizáciu jednej stavby s druhou stavbou do jedného výsledného celku. Výsledkom bude plne funkčný priestor zborového centra pre farský úrad, zborové aktivity pod strechou Auditória i v priľahlých priestoroch záhrady. Tento scenár je cestou, ktorou sa chcem vybrať v ústrety budúcnosti. Budúcnosť nášho zboru totiž nevidíme v udržiavaní stavu vecí ako boli doteraz, ale v rozvíjaní všetkého dobrého v prospech čo najväčšieho počtu oslovených poslucháčov Božieho slova.

Pozývame vás všetkých k spolupráci na zveľadení NÁŠHO SPOLOČNÉHO AUDITÓRIA. Môžete sa zapojiť v zbierke, pri brigádach, morálnou podporou, dobrou radou a samozrejme neustále modlitbami za zdar a správne smerovanie našej práce. Nech Pán Boh vedie a riadi všetky naše snahy.

Ján Velebír

Ak budeš niekedy hľadať pomocnú ruku,
nájdeš ju na konci svojho ramena. ***Mark Twain*** ***(Diár evanjelika 2011)***

Dorastový tábor 2011

Už minulý rok znela. A celkom prenikavo. Dôležitá otázka: Bude sa toto leto konať dorastový tábor? Pred rokom sme s jednoznačnou odpoveďou možno trochu otáľali, ale tentoraz miestnosťou zaznelo hlasné a rázne: ÁNO! Táto odpoveď bola plná odhodlania a nadšenia zo strany nás, dobrovoľných vedúcich, aj keď napriek všetkému to nemohlo byť posledné slovo. Nad táborom sa totiž ešte vyskytol dosť závažný otáznik. Boli sme síce tu, ľudia ochotní prispieť svojim časom a plným nasadením, avšak stále sme boli ľuďmi, ktorých bolo potrebné skoordinovať, spresniť im kompetencie a povinnosti a pri zrode týchto myšlienok o tábore ešte nikto z nás nevedel, kto si túto kľúčovú úlohu - stmeliť tím a pripraviť vhodné podmienky - vezme na starosť ako hlavný vedúci. Netrvalo však dlho a Pán Boh si našiel zodpovedného človeka so srdcom zapáleným pre našu vec a už niekoľko mesiacov pred táborom sa začalo naše veľké spoločné dobrodružstvo- príprava Dorasťáku.

Aj z vlastných skúseností môžeme povedať, že pre tínedžerov pohybujúcich sa medzi svojimi kamarátmi, zväčša neveriacimi, je dôležité, ba dokonca až nevyhnutné, zažiť niečo nové. Mať priestor, kde majú možnosť stretnúť ľudí, spoločenstvo premenené zmýšľaním, idúce za niečím, čo má v tomto živote skutočný zmysel. Takéto spoločenstvo sme všetci mohli zažiť práve na dorastovom tábore na Sigorde.

Pán Ježiš povedal: „Bezo mňa nič nemôžete činiť.“ (J 15,5b). Počas príprav na tábor, aj v priebehu samotného tábora, sme si tieto Jeho slová naplno uvedomovali. Šiestim dňom na Sigorde predchádzalo niekoľko mesiacov príprav, stretnutí, rozhovorov a modlitieb, počas ktorých nás Pán Boh učil, ako byť Jeho služobníkmi naplno. Boli sme síce unavení, ale stále sme mali silu. Lebo sme presvedčení, že „tí, čo uverili v Pána, dostávajú silu, dostávajú krídla jak orly a bežia bez únavy.“ A tak sme bežali. Veľakrát. A bol to beh na dlhé trate.

Tento rok bola pre Dorastový tábor vybraná téma: Obyčajné neobyčajným. Možno sa pýtate, čo to znamená. Čo je obyčajné a zároveň neobyčajné? Má to však svoj skrytý zmysel, ktorý sme počas nášho tábora objavovali. Bolo to o obyčajných príbehoch, ktoré boli vyrozprávané odlišne, ináč ako sa rozprávajú príbehy (napríklad deťom večer pred spaním). Boli to podobenstvá vyrozprávané Ježišom. Podobenstvá Ježiš používal pre ľudí na priblíženie zložitých Božích princípov. Vysvetľoval ich v zrozumiteľných príbehoch na konkrétnych príkladoch, ktorým všetci rozumeli. Keď sa však bližšie pozrieme na Ježišove podobenstvá, neboli až také jednoduché. Príbehom ľudia rozumeli, ale tomu, čo im chcel Ježiš povedať práve o Bohu, bolo pre mnohých nepochopiteľné. Nakoniec v Matúšovi v 13. kapitole vidíme, ako ani Jeho učeníci mnohému nerozumejú a Ježiš im to vysvetľuje.

Práve kvôli tomu, ako sú podobenstvá jednoduché a zároveň zložité, sme si ich vybrali aj my na jednotlivé témy na každý deň počas tábora. Chceli sme ich vysvetľovať a opísať dnešným mladým ľuďom. Každý jeden z nás, kto mal konkrétnu tému na daný deň, si ju pripravoval s láskou a Božím vedením, aby boli čo najlepšie zrozumiteľné pre dorasťákov. Preto verím, a bolo to aj na nich vidieť, že Boh cez tieto témy konal a rozprával do sŕdc všetkým.

Pri rozhovore s viacerými dorasťákmi sa mnohí vyjadrili v tom zmysle, že toto bolo miesto, kde sa cítili všetci prijatí, kde ich nikto neodsudzoval za to, akí sú, kde mohli hovoriť o svojich problémoch, životoch a otvoriť sa. Mohli sa zveriť s tým, aké ťažké je vytrvať vo viere a aké ľahké je skĺznuť na širokú cestu vedúcu do zahynutia. Bolo to miesto, ako oni sami hovorili, odlišné od svetského života. Zrazu neboli nútení uberať sa hriešnym životom pod tlakom svojich kamarátov. Mohli zakúsiť život, aký im Ježiš Kristus ponúka. Chvála Bohu za to, že ich životy mohli byť pohnuté ďalej tým správnym smerom, že boli a stále sú povzbudení k tomu, aby kráčali za Bohom a že vedia, že sme tu stále pre nich.

Každý jeden deň sme mali pripravený hlavný program, v ktorom bola zahrnutá hlavná téma. Po ňom sme sa rozdelili do skupiniek (v ktorých sme súťažili a budovali kamarátstva počas celého týždňa) a tam sme osobne diskutovali o konkrétnej téme ešte viac a do hĺbky. Môžem povedať, že neostal nik, kto by príbehom nerozumel, alebo ich nepochopil.

Športové popoludnia boli plné napätia, smiechu a odvahy. Dali sme do toho všetko. Boli sme odhodlaní zmeniť poradie v tabuľke tímov a každý večer sme netrpezlivo čakali na výsledky. Popoludňajšie aktivity boli niekedy až priveľmi unavujúce a samozrejme k obrovskej únave dopomohol aj krátky spánok a skoré ranné vstávanie, no presvedčili sme sa, že nie je dôležitý cieľ, ale cesta. A tú sme doslova vyšliapali, vybehali, vypotili spoločne. Obľúbeným zvieratkom nášho tábora sa stal diviak. Bolo to najviac hľadané a všakovakým spôsobom prenášané zviera, chytenie ktorého znamenalo neskutočne veľký počet bodov pre ten-ktorý tím. Preniesli sa tony diviakov (vedúcich), vznikli pevné priateľstvá a naplnilo sa Božie zasľúbenie: „Lebo kde sa dvaja alebo traja zhromaždili v mojom mene, tam som medzi nimi.“ (Mt 18, 20).

Večerné programy boli stále tematicky na niečo zamerané. Jeden z najlepších bol určite hneď prvý večer, keď sa obyčajné stalo neobyčajným, a myslím, že sa nám to darilo aj počas celého tábora.
Každý večer po programe si skupinka vedúcich pripravila krátky a zábavný večerníček na dobrú noc.

Sme veľmi radi, že sa nám opäť podarilo zorganizovať Dorastový tábor. Ľudí, ktorí sú nadšení pre Ježiša po tábore, je vidno na každom mládežníckom stretnutí, výlete, akcii, ... Týmto to však nekončí. Teraz je zodpovednosť na každom jednom z nás, ktorí sme súčasťou bardejovského zboru, aby sme sa o týchto ľudí starali a venovali sa im (na dorastoch, mládežiach, skupinkách, neformálnych stretnutiach, ...). Nech Boh koná medzi ľuďmi v Bardejove a Jeho slovo nech sa vysvetľuje a žije v našich životoch stále. Nech je túžba ľudí žiť svoj život pre Boha v uliciach nášho Bardejova obrovská.

Pán Boh si používa mnohé veci a situácie na to, aby nás vyučoval a s niektorými vedúcimi sme sa zhodli, že naozaj aj nás mnohému naučil skrze krásnu, ale zároveň niekedy náročnú službu, do ktorej nás povolal. Ivka, členka tímu vedúcich to vyjadrila slovami: „Dorastový tábor bol pre mňa tohto roku výnimočný. Preto, že som sa na ňom zúčastnila prvýkrát po dlhšom čase, a hlavne preto, že som už na tábor nešla ako účastníčka, ale ako vedúca. Bola to pre

mňa veľmi zaujímavá skúsenosť.
V prvom rade som sa po celý tábor učila zodpovednosti a konečne som pochopila, aké ťažké to s nami mali naši starší kamaráti, ktorí boli vedúcimi po minulé roky.“

Naozaj, získali sme mnoho tým, že sme sa mohli tábora zúčastniť, čo sa týka vytvárania rebríčka hodnôt, no i duchovného života všeobecne. Veľkým prínosom však boli aj krásne vzťahy, ktoré sme si vytvorili, či upevnili. A v tomto nemožno nespomenúť najdôležitejšiu časť tábora, našich úžasných dorastencov. Sme vďační za úplne všetkých. Každý z nich bol iný a tým sa stal tábor takým výnimočným.

Chceli by sme veľmi poďakovať aj Ľubke Martičkovej a jej manželovi Peťovi. Aj keď s nami nemohli byť na tábore, viedli celú prípravu pred táborom a mysleli na nás vo svojich modlitbách. Taktiež ďakujeme bratovi farárovi Velebírovi, ktorý napriek iným povinnostiam mohol tráviť svoj čas na tábore s nami a prispievať cennými radami. A samozrejme, veľká vďaka patrí Pánu Bohu, ktorý nás viedol, ochraňoval a bol vždy nablízku.

Ďakujeme všetkým zúčastneným a už sa tešíme na ďalší tábor s vami!

Tím vedúcich

Jozef v Božej škole
(Detský tábor)

S pomocou Božou bol v našom zbore zrealizovaný 3. ročník Detského biblického tábora, ktorý sa uskutočnil 15. – 19. 8. 2011 v rekreačnom zariadení KAMARÁT na Mníchovskom potoku.
Prežili sme skutočne tábor s Božím požehnaním – priam Boží zázrak. Pocítili sme to aj na počasí. Do začiatku tábora bolo veľmi chladné, daždivé počasie. Počas tábora bolo krásne, teplé počasie, až také, že sa deti mohli kúpať. Nie je Pán Boh úžasný? Pre Neho nie je nič nemožné. Vďaka Pánovi nedošlo k žiadnemu úrazu, ani k onemocneniu, všetci sme sa vrátili domov v poriadku.

Osobne som cítila Božiu prítomnosť, silu a pomoc na každom kroku. Aj napriek mojej šesťdesiatke a zdravotným problémom, ktoré sú súčasťou môjho každodenného života, som počas tábora bola O.K. Žiadne bolesti, ťažkosti. Aj napriek krátkemu nočnému spánku som cítila silu k zvládaniu vedenia tábora. Nepotrebovala som ranný budík pomocou budíka, Pán Boh ma budil čerstvú, s novou silou, každé ráno. Som Mu za to nesmierne vďačná.

V tábore boli deti rozdelené podľa veku do skupín. Každá skupinka mala dvoch vedúcich (mládežník a mládežníčka), ktorí boli s deťmi stále, aj počas noci a dvoch pomocníkov, ktorí sa do práce vedúcich skupiniek pripravovali a boli nápomocní pri biblických témach, pri vyučovaní zlatého verša, v scénkach, pomáhali deťom pri aktivitách po biblických témach, boli aktívni v popoludňajších súťažiach na stanovištiach i pri večerných programoch.

Celý tábor fungoval podľa pravidelného denného režimu.
6.30 – modlitebné stíšenia tímu tábora
7.00 – budíček detí, hygiena, rozcvička
7.30 – ranné skupinky pri Božom slove
8.00 – raňajky
9.00 – biblická téma (Pondelok: Jozef, poslušný syn /Gen 37, 1-11; Utorok: V cisterne sa Jozef určite bál / Gen 37, 12-36; Streda: Jozef otrokom a väzňom / Gen 39 – 40; Štvrtok: Jozef pred faraónom / Gen 41, 1 – 57; Piatok: Jozef odpúšťa bratom / Gen 42 – 45)
Po biblickej téme nasledovalo učenie zlatého verša, priliehavého k téme. Biblické témy si pripravovali vedúci, ktorí pracujú s deťmi na detských besiedkach.
10.00 – aktivity ku témam (Pondelok: Zhotovenie farebného plášťa; Utorok: Výroba studne z moduritu, nakresliť strach; Streda: Zhotovenie väzenia a postavičiek v ňom z papiera; Štvrtok: Zhotovenie pyramídy, doplnené postavičkami kráv a klasov; Piatok: Zhotovenie čelenky.

Popoludnie patrilo športovým aktivitám, súťažiam v areáli tábora i na túre v lese. V stredu nás navštívili hasiči z Hasičského zboru SR Bardejov. Deti mali možnosť oboznámiť sa so zásahom hliadky pri autonehodách i pri požiari, tiež si vyskúšať prácu s vyprosťovacími kliešťami i striekanie vodou z hadice, čo im spôsobovalo veľkú radosť i zábavu.
17.30 – skupinky na opakovanie a utvrdzovanie biblických právd z témy dňa
19. 30 – večerný program pre deti, hry, súťaže
21.30 – porada tímu (hodnotenie dňa, kontrola pripravenosti nasledujúceho dňa, školenie vedúcich a pomocných vedúcich podľa 1.Tim 4, 12-16, modlitebné chvíle)

Neodmysliteľnou súčasťou tímu bola hudobná skupina, ktorá sprevádzala spev počas biblickej témy a na večerných programoch. V popoludňajších aktivitách koordinovali športové súťaže. Všetci členovia tímu pristupovali zodpovedne k svojim úlohám. Vďaka tomu sa nám **s Božou pomocou** podarilo zrealizovať plán, na ktorom sme pracovali už od apríla. Túžbou celého tímu bolo a je, aby deti spoznali v Pánu Ježišovi svojho Priateľa, Pomocníka a Spasiteľa. Aby podľa príkladu Jozefovho mohli zostať verní aj v ťažkých skúškach života. To bol cieľ celého tábora. Veríme, že sa Pán prizná k našim túžbam, lebo my sme len rozsievali, ale On je Ten, ktorý dáva vzrast. Buď Mu za všetko vďaka a chvála.

Jela Petričová, vedúca tábora

100 rokov života v Božej ochrane

Navštívili sme najstaršiu členku zboru

Koncom septembra sme v cirkevnom zbor boli svedkami nezvyčajnej udalosti. Krásneho životného jubilea sa dožila najstaršia členka cirkevného zboru sestra Mária Adamuščinová, rod. Gibeľová.

Na toto jubileum sa teta Adamuščinová spolu s celou rodinou začala pripravovať už pred niekoľkými mesiacmi. Ešte pred rokom s pokorou vyznávala, že je to len a len v Božích rukách, koľko rokov sa dožije. A táto pokora i vďačnosť tetu neopustila až do dosiahnutia jej krásneho veku. Prvá vec, ktorú si s blížiacim jubileom zaumienila, bola prosba o prijatie Večere Pánovej. To bol aj v minulosti obvyklý spôsob ako si pripomínala narodeniny vo vysokom veku. Tentokrát sa na spoločenstvo pri stole milosti Pána Ježiša tešila ešte viac. Keď ho s vďakou prijala, radostne povedala: To najdôležitejšie už mám za sebou. No Pán Boh jej dožičil aj ďalšie radostné stretnutia. V deň narodenín to bolo slávnostné prijatie u pána primátora mesta Bardejov za prítomnosti najbližších príbuzných, predstaviteľov mesta aj domácej sestry farárky Velebírovej. Po tomto slávnostnom blahoželaní nasledovala aj rodinná oslava.

Pán Boh obdaril našu sestru mnohými darmi. Jej rodina patrí k týmto darom. Deti, vnúčatá, pravnúčatá sú jej radosťou. Denne sa za nich modlí pri svojej výstavke rodinných fotografií. Ďalším darom je pokorná a vďačná viera v Pána Boha. Dôvera v Božiu pomoc posilňovala sestru Adamuščinovú od mladosti, keď žila v neľahkých podmienkach života na Mihaľove. V tom čase tam ešte nechodil autobus, neboli tam obchody ani iné vymoženosti modernej doby. Všetky tieto okolnosti s Božou pomocou prekonávala. Vzácnym darom je aj pomerne svieža myseľ a na jej vek relatívne dobrá kondícia. S pomocou syna a nevesty dokáže naša spolusestra pokojne prežívať dni staroby v úcte a dobrej opatere v kruhu svojich najbližších.

Každá návšteva u tety Adamuščinovej je z jej strany svedectvom o Božej dobrote, láske a pomoci v jej živote. Aj pri oficiálnej návšteve vedenia zboru sme ju v modlitbe poručili do Božej ochrany a starostlivosti do ďalších dní.

Ján Velebír

Nech Vám Pán Boh požehná každý ďalší deň života
Jeho láskou a požehnaním, milá sestra jubilantka!

Bože, učil si ma od mladosti a ja dosiaľ hlásam Tvoje obdivuhodné skutky.
Ani keď zostarnem a zošediviem, neopúšťaj ma, Bože,
kým neoboznámim s Tvojím mocným ramenom
všetky budúce pokolenia.

Žalm 71, 17-18

Okienko do Cirkevného zboru ECAV na Slovensku Bardejov
Júl 2011 – September 2011

Pokrstení

Tamara Evinová, Bardejov
Šimon Sobek, Mihaľov
Aurelia Carangelo, Švajčiarsko
Richard Krukár, Bardejov
Leonard Valo, Bardejovská Nová Ves

Soňa Pavuková, Bardejov
Nela Hlaďová, Bardejovský Mihaľov
Adela Hankovská, Lukavica
Terézia Riznárová, Bardejov
Radoslav Gdovin, Nižná Voľa

Ježiš im riekol: Nechajte dietky a nebráňte im prichádzať ku mne; lebo takýchto je kráľovstvo nebeské. Matúš 19,14

Sobášení

Jozef Čorba a Jana Michalčinová
Michal Dušenka a Monika Semanová
Andrea Carangelo a Adela Gdovinová Carangelo, rod. Gdovinová
Matúš Geffert a Mgr. Jana Baranová

Ing. Marek Evin a Ing. Jana Mihalčinová
Mgr. Martin Košara a Mgr. Janka Klobušiaková
Rastislav Packa a Miroslava Lučová

...zmýšľajte rovnako, majte rovnakú lásku, buďte jedna duša a jedna myseľ... Filipským 2, 2

Pochovaní

Miroslav Košša, 43 r., Vyšná Voľa
Etela Rapčanová, rod. Šimková, 71 r., Bardejov
Ján Riznar, 59 r., Lukavica

Pavel Pangrác, 58 r., Mokroluh
Maroš Novák, 22 r., Bardejov
Elena Jahodová, 88 r., Bardejov

Blahoslavení sú mŕtvi, ktorí odteraz v Pánu umierajú! Zjavenie Jána 14,13

Na vydanie Bardejovského Prameňa prispeli:
Júl 2011 – September 2011

2,– € Bardejov - br. Pangrác
3,– € Bardejov - s. Adamuščinová
5,– € Bardejov - s. Balocová, s. Boďová, s. Harvilková, s. Krišková, s. Porubská, s. Tipulová, s. Voľanská, r. Gočová, r. Horňáková, r. Vantová; Lukavica - s. Voľanská; Kobyly – s. Polčová; Mokroluh - s. Klimeková, Dzuriková
6,– € Bardejov - r. Balamutová a r. Novotná
7,– € Bardejov – r. Benická
10,– € Bardejov - s. Adamuščinová, s. Haňovová, s. Pangrácová, s. Porubská, r. Peregrimová; Bardejovská Nová Ves - s. Ivanová; Lukavica – r. Sabolová; Mokroluh – s. Baranová; Porúbka – manželia Packoví; Vyšná Voľa – s. Boguská, r. Koššová
15,– € Bardejov - s. Barbuľáková
213,– € Spolu

Raz príde čas – všetci musíme sa ukázať

(2 Korintským 5,10)

Raz príde čas, že zbelie vlas,
hoc´ srdce zúfalo sa bude brániť.
Duša bude tiež odchádzať z tela,
nič ju už nemôže zraniť,
ona je ako holubica biela.

Odletí prikázaným smerom
v hodvábnom šate bielom,
duša v sebe obraz Boží má
ako krásna nevesta.
Možno to bude zavčas rána,
keď sa ku nej dostaví anjel Pána
alebo záblesk prvej hviezdy
v niektorom súhvezdí.

Odvolaný býva niekto z rodiny,
nik nevie vypočítať okamihy ani hodiny.
Oplačeme malé i veľké lásky,
v tej chvíli akoby sa zastavil čas.
Snaž sa prežiť okamih ten ťažký,
keď aj srdce zmení rytmus v hrudi,
lebo je to prelomový čas.

Verné srdcia pripravia malý kúsok zeme.
Už sa nebudeme spytovať, na ktorom mieste spočinieme.

Prekročíme hranicu časnosti,
dotkneme sa prvý raz kráľovstva milosti.
Ježišova láska nech nám všetko odpustí.

Až sa vyplní uložený čas,
na povel zaznie archanjelov hlas.
Pred súdnu stolicu ukázať sa musí každý z nás.

Spasiteľ sveta aj teba sa pýta,
či je tvoja duša od hriechov obmytá.
Kde máš svoju tŕňovú korunu, bič, hrubé klince a kríž?
Potom zmysel obete a lásky určite pochopíš.

Ján Mišák
(Ajhľa vstupujeme do Jeruzalema 2010)

Bardejovský Prameň vydáva: Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi Augsburského vyznania na Slovensku Bardejov; adresa redakcie: Ev. a.v. farský úrad, Kellerova 2, 085 01 Bardejov. Registračné č.: EV 1284/08